

Đàn bà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 146 — 10 AVRIL 1942

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về
La Directrice du
TUẦN BÁO ĐÀN BÀ
76, WIẾLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,30
SÁU THÁNG 2,50
MỘT NĂM 5,00
CHÍNH PHỦ GIẤP ĐÓI

Đến tuổi nào bạn gái mới nên ra làm việc nghĩa ?

Việc nghĩa đây là vào các hội thiện, và hoạt động các việc công ích phải cần đến thì giờ.

Đã định một cái nghĩa cho chữ « việc nghĩa » rồi chúng tôi muốn cùng các chị em tự hỏi xem đến tuổi nào chúng ta mới nên ra làm những « việc nghĩa » ấy ? Câu hỏi có hơi kỳ quặc, và có lẽ phản trái với những lời chúng tôi vẫn hô-hào các chị em nên tham dự vào cái công-cuộc xã hội chẳng ? Không đâu, không có gì là phản trái cả. Chúng tôi sợ dĩ nêu lên câu bàn luận trên chỉ vì thấy rằng có nhiều chị em ra làm việc nghĩa, tận tụy tất cả thì giờ cho việc nghĩa vì hai cái cơ sau này :

Cơ thứ nhất. — Làm việc nghĩa để rộng chân giao thiệp và là để tránh những sự bận bịu khác, thiết cận hơn, cần ích hơn, nhưng phải dụng tâm để trí hơn.

Cơ thứ hai. — Thực tâm muốn làm việc nghĩa vì tưởng rằng bốn phận mình bắt buộc phải làm, không nghĩ rằng mình có thể vắng mặt ở các

công cuộc xã hội đó, nhưng ở một chỗ khác, không có mặt mình thì không được. Nói rõ ra : hạng bạn gái này tưởng rằng mình tận tụy với công cuộc xã hội, mình có thể nhãng bỏ được bốn phận với gia-đình. Công nợ chuộc được tội kia.

Ấy chỉ vì nhận thấy có những bạn gái làm việc nghĩa vì hai cái cơ đó, nên chúng tôi muốn hạn một cái tuổi để các bạn ra làm việc nghĩa.

Theo ý tôi, những cô thiếu nữ, nhất là còn đang đi học không cần phải tham dự vào những việc nghĩa vội. Không cần vào hội thiện nào. Nếu có muốn lấy chỗ tiền dư làm phúc thành cổ cho gọn, thì chỉ nên tháng tháng đóng tiền cho hội mà không nên dự những cuộc hội họp làm chi. Đã mất thì giờ học hành mà một cô gái bàn luận chỗ hội đồng có nhiều người hơn tuổi mình cũng chả được ai nghe nào !

Những cuộc vui tổ-chức để làm nghĩa cần các cô tham dự các cô cũng nên dè dặt.

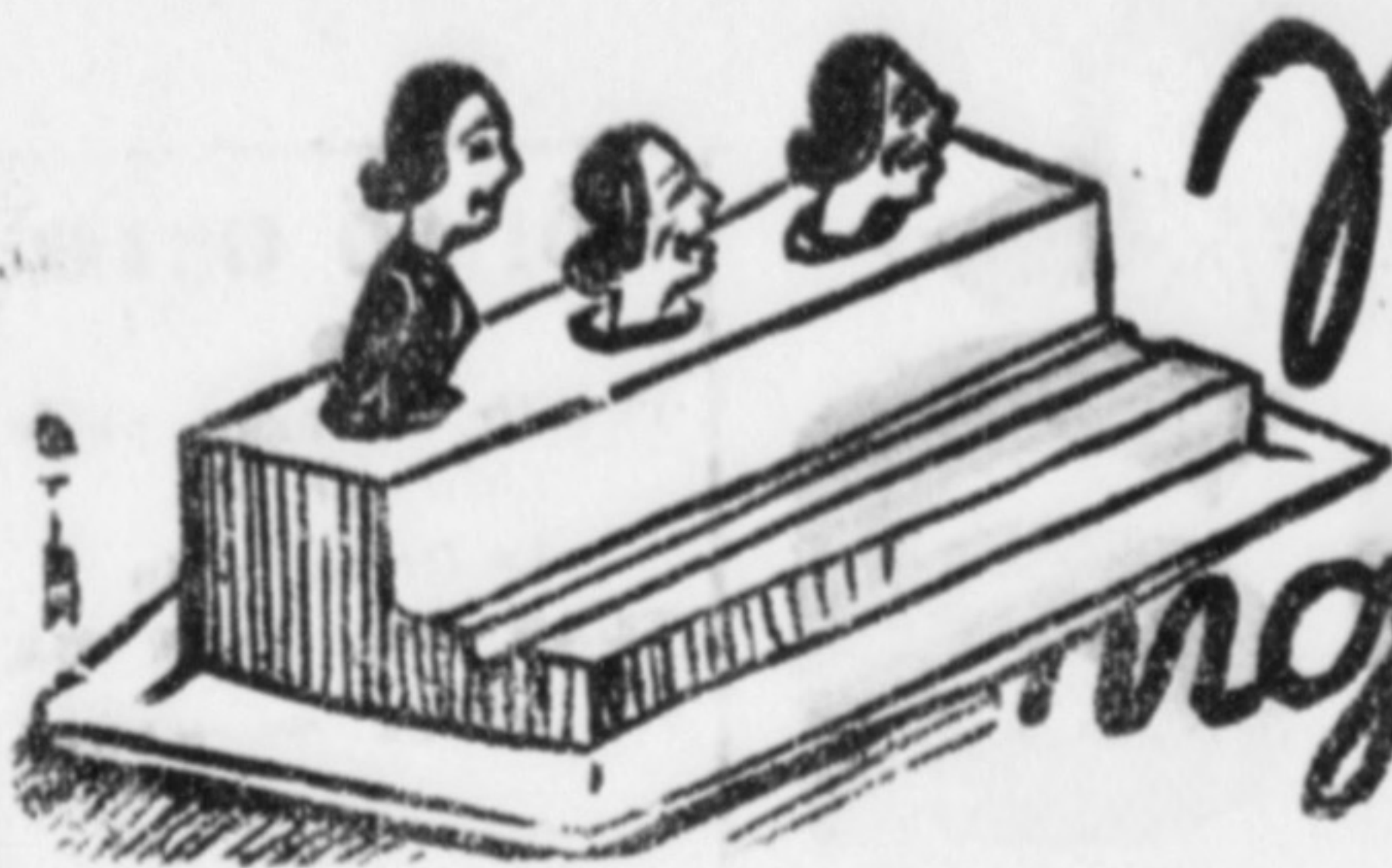
Phải xem những cuộc vui do những người đứng đầu chủ trương và những người cộng tác cũng đứng đầu hãy nên tham dự. Trong lúc tham dự các cô cũng phải giữ gìn sao để cho người ta khỏi tưởng các cô với những hạng gái hư mượn cuộc vui để ve-vãn.

Ở Hà-Thành một đạo đã sản xuất một hạng gái « chuyên môn » làm việc nghĩa đến nỗi việc nghĩa trở thành ô-uế vì các cô !

Tóm lại các cô thiếu-nữ, bắt đầu dĩ mới nên ra làm việc nghĩa. Các cô đã có trường hoạt động riêng của các cô ấy là những hội thanh-niên có tinh cách giáo dục mà học-đường và quốc-gia đã lập và sắp lập cho các cô,

Giàu lòng thương người các cô bố thí cho kẻ nghèo, riêng ở nhà, nhận quần áo của các hội thiện về nhà mà khâu cho
Xem tiếp trang 4

« Quốc-gia Cách-mệnh chỉ là con số cộng những sự thắng lợi của con, mà vì công-ích, chúng ta đã phải đánh nhau với ích-kỷ tập-quan và nhất là thói bài bác nói láo nói lếu »

*Ngô
ngĩnh*

Một nhà toán-học tài klêm văn-vô

Ông Bô-ly-e (Bolyai) là một nhà học giả nước Hung cùng với ông Lô-bát-chap-ky (Lobat-chewsky) người nước Nga có cái danh-dự lập nên môn hình học (Géométrie non euclidienne).

Môn hình học này đã là ly-kỳ, bởi vì khác hẳn với không gian thực-tại, thế mà ông Bô-ly-e lại còn ly-kỳ hơn. Ông ta giỏi tính đã đành, lại còn giỏi âm-nhạc. Thế cũng chưa lạ, bởi vì trong lịch-sử còn nhiều nhà toán học rất giỏi về âm-nhạc. Ông lại còn có một tuyệt-kỹ nữa, ấy là tài múa gươm.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-đậu)

Tel: 1390

Thời ấy tục đấu gươm đương thịnh-bành, ai đã xem qua đến chuyện « Ba người Ngự-lâm pháo thủ » thì biết họ đánh nhau chỉ mạng chỉ vì những chuyện không đầu. Một ngày nọ ông Bô-ly-e phải đấu với bảy người, ông ta mời cùng đến một chỗ, đánh ngã người đầu thì nghỉ mười lăm phút để lấy một bài dương-cầm rồi mới đánh với người thứ hai. Cứ như thế ông ta đánh ngã tất cả bảy người và gãy sáu bài đàn rất êm ái.

Cái thủ đoạn đó đến nhà võ-sĩ d'Artagnan cũng phải khâm-Phục, huống chi chúng ta, sức không chọi nổi con gà...

Ông Nơ-Tông (Newton) đăng trí

Ông Nơ-Tông mời khách đến ăn cơm, đúng giờ khách đến nhưng chủ vẫn ngồi làm tính trên bàn giấy. Đợi mãi không thấy, khách dỡ lồng bàn ăn một nửa rồi đẩy lại ra về. Đến lúc thấy kiến bò trong bụng ông Nơ-Tông mới xuống buồng ăn, mở lồng bàn ra thấy đồ ăn không còn nguyên nữa thì đẩy ngay lại mà kêu rằng :

— Chết ! hôm nay người mình không biết ra làm sao mà đã ăn nhiều rồi còn thấy đói ? ..
Xem tiếp trang 13

Chuyện Riêng

HỒI. — Năm tôi 16 tuổi, nhà tôi hứa gả tôi cho X. Hai gia đình đã sêu tết đi lại thân mật bốn năm nay. Lẽ ra thì cưới từ hai năm trước, xong vì X có tang bà ngoại nên hoãn lại. Nay đã hết tang nên X. cho người sang nhắc việc cưới xin và định ngày ăn hỏi. Ngày chửa định thì tôi tiếp được thư của X. thú thực với tôi rằng X. xưa nay chỉ yêu tôi như em gái và lòng X. đã chót gửi cho một thiếu nữ khác từ ba năm nay. X. xin tôi từ việc hôn nhân kia. Muốn để tôi rõ tấm chân tình của X. X. còn kèm cả lá thư của thiếu nữ nọ viết cho tôi, xin lỗi tôi và xin tác thành cho X. và nàng. Tôi rất đau đớn, song tôi có thể làm theo lời X. được, chỉ ngại rằng tự tôi hỏi hôn trước, cha mẹ tôi sẽ mang tiếng là người bất nhất, tôi là đứa con gái hư. Vậy bà bảo tôi nên tìm cách gì cho êm thấm vừa hỏi hôn để cho X. vẹn tình mà cha mẹ tôi và tôi không

mang tiếng. Chúng tôi ở tỉnh nhỏ lại là con nhà gia thế nên rất kiêng nề dư luận.

HỒ-HỢI

TRẢ LỜI. — Chúng tôi xin phục cô ở chỗ đã nén được tâm sự đau đớn của riêng mình, không lấy làm hiềm X. lại còn mong chu toàn mối duyên cho X. Hẳn cô ngoài cái lòng đại lượng, quân-tử, đối với X. còn có cái ý nghĩ khôn ngoan và khí khái rằng: « nếu X. đã không yêu ta thì lấy X. cũng chẳng có gì là hạnh phúc »

Chúng tôi xin phục cô là một thiếu nữ khôn ngoan, tâm trí rộng rãi ít có.

Nhưng hình như X. hơi kém cô những đức tính đó thì phải. Nến chàng đã muốn hỏi hôn thì sao chàng không tự nói với bố mẹ — Sau khi đã theo phép lịch sự và thẳng thắn viết trước cho cô như chàng đã làm — mà lại nhủ cô

xem tiếp trang 14

THẺ LỆ VÀO TRƯỜNG Nữ Huân Luyện viên Dalat

Dalat le 30 Mars 1942

Chị Thụy-An,

Em đường đột viết thư này nhờ chị làm ơn đăng lên báo « Dân Bè » cho, vì em thấy nhiều chị ngoài Bắc ta viết thư hỏi em về cách thức học tập ăn ở trong trường « Nữ huân luyện viên ». Em đoán nhiều chị không quen em cũng muốn biết như thế, em không ngần ngại thì giờ eo hẹp cố bắt ra viết bài này mong sẽ có ích cho các chị và mong sau này nếu em được học tới cùng ra về, sẽ có nhiều chị hưởng ứng.

Thẻ lệ xin vào trường « Nữ huân luyện Viên » ở Dalat.

1.) Từ 18 tới 32 tuổi (theo như kỳ đầu, nhưng chắc kỳ sau sẽ đổi khác).

2.) Làm đơn xin ông Chánh phòng thể-thao tỉnh mình đệ lên phủ Thống-sứ Hanoi. Đơn có kèm theo :

- a) Tờ khai sinh của mình.
- b) Giấy chứng chỉ của thầy thuốc nhận thực mình có đủ sức khỏe theo học.

Không cần phải có bằng gì, nhưng cốt nhất phải hiểu tiếng Pháp vì bắt buộc phải dùng tiếng Pháp khi nói hoặc làm bài.

3.) Khi được học phải trả 40\$ tiền ăn ở trong trường nhưng nếu nhà nghèo có thể xin nhà nước trả cho cả hay một phần số tiền ấy.

Các thứ phải mang theo khi vào trường :

1.) Vài cái áo dài mùa hạ hay mùa thu mặc ở nhà vì khí hậu Dalat không nóng và không lạnh lắm như ở ngoài Bắc ta.

2.) Quần áo mặc trong và ngoài như khi ở nhà cần nhất phải có yếm (soutien-gorge) đỡ ngực

3.) Áo tắm để đi bơi (maillot liền cả quần lẫn yếm không được mặc soutien-gorge và slip riêng).

4.) Imperméable và pardessus hay manteau.

5.) Một cái Filet giữ tóc.

6.) Ít nhất là 2 đôi giày trắng (giày tennis) và bốn đôi socquettes (tất ngắn). Nên dùng rộng hơn chân mình một ít thì đỡ đau chân.

7.) Một áo len hay sợi có tay màu bleu marine cài khuy đằng trước (gilet hay pullover)

8.) Cốc đề súc miệng và bàn chải đánh răng.

9.) Độ 10 quyển vở, 1 tập giấy và bút, mực, thước, nếu có bút chì màu càng hay.

10.) Một đôi dép dứa, đôi guốc, 1 đôi giày hay giép đi thường ở nhà hay ngoại phố.

12.) Một quyển tự-vị hay có sách về anatomie và physiologie nên mang theo.

Tới trường mỗi người có một phòng nhỏ riêng trong có giường, màn, chăn, đệm, máy nước, tủ đựng áo bàn viết mặc áo, gương soi, ghế ngồi. Mỗi người có : 2 bộ quần áo tập ngày thường màu bleu-marine, 1 bộ quần áo trắng có cravate bleu-roi để ra đi

chơi hôm chủ nhật, bộ này gồm có 2, chemisettes trắng 1 short và 1 Jupe plissée 2 cái écussons dấu hiệu nhà trường có chữ E.M.I.C. (école des monitrices d'Indochine).

Khi ăn thì theo lối Âu-tây không có đĩa nhưng có nước mắm cho những người thích dùng. Mỗi ngày có 2 bữa chính và 3 bữa phụ.

Thời khắc biểu một ngày ở trong trường như sau này :

Sáng dậy : 6 giờ. Làm giường, rửa mặt mũi mặc quần áo, tập, 6 giờ 3/4 xuống buồng ăn dùng café hay nước chè có đường với bánh mì. 7 giờ ra sân làm lễ chào cờ rồi xuống bãi tập, 8 giờ 1/2 về tắm rửa thay mặc quần áo thường của mình, 9 giờ xuống buồng ăn dùng bánh mì với mứt chuối và nước chè.

9 giờ 1/4 xuống học.

10 giờ 1/4 tới 11 giờ 1/4 có bài về Morale, Hygiène secourisme hay pédagogie tùy theo ngày.

11 giờ 1/4 lên buồng ngủ cất sách vở rửa tay.

11 giờ 1/2 xuống ăn.

12 giờ 1/2 ngủ trưa.

14 giờ tới 15 giờ xuống buồng học.

15 giờ tới 16 giờ ra sân tập

16 giờ tới 16 giờ 45 rửa mặt mũi thay áo thường xuống ăn như bữa 9 giờ sáng.

16 giờ 45 tới 18 giờ hoặc học anatomie, physiologie hoặc ra sân tập tùy hôm.

18 giờ tới 19 giờ được tự do.

19 giờ đi ăn bữa chiều.

21 giờ phải đi ngủ cả.

(Xem trang sau)

Tất cả các bà mẹ Việt-Nam sẽ đọc Gái Việt

Chủ nhật được ra từ 8 giờ sáng tới 18 giờ phải vào rồi. Ai dưới 21 tuổi phải có phép phụ huynh mới được ra.

Được gọi đi học chưa hẳn là được ở lại học, còn phải thi xem có đủ điểm để học không và Docteur xem lại xem có chịu được khí hậu Dalat mới được ở lại vì có người khi lên núi, tim đập mạnh hơn mà không chịu nổi. Mỗi tháng lại thi lại nếu kém quá không được học. Mỗi kỳ thi gồm có :

1.) Ném tạ 5kg ít nhất xa

(3m lấy trung bình hai tay 4m mới đủ điểm).

2.) Chạy nhanh 60m (ít nhất 11 secondes).

3.) Leo cột hay giấy thùng ít nhất 3m mới có điểm).

4.) Nhảy cao theo đà (ít nhất 80cm còn đủ điểm phải 95cm).

4.) Ném bóng tennis mỗi tay 10 quả vào một hình vuông mỗi cạnh 1m50 cách xa 20m).

6.) Mang 20kg chạy 40m (ít nhất 12 secondes).

7.) Nhảy xa lấy đà (phải 2m trở lên 3m là trung bình).

8.) Hai tay đu ở barre fixe. kéo người lên (tractions).

9.) Chạy 500m (ít nhất trong 3 phút còn đủ điểm phải 2'30'')

Lẽ tất nhiên điểm chỗ nọ hơn có thể bù vào chỗ kia được. Mới tập không nên nản lòng. đau chân đau tay hay các bắp thịt nên xoa bóp huile camphrée và cứ tập đừng bỏ, trừ khi đau lắm không kể. Vì ở trên này mới đầu mọi người cùng bị đau như thế sau dần quen đi, khỏe và giai sức lắm.

Có chị viết thư cho tôi nói chạy độ 10m đã mệt nhoài thì còn làm gì được, nhưng không cứ, nếu kiên nhẫn tin ở sức mình sẽ làm được. Hôm đầu tôi chỉ vừa đủ điểm để ở lại. Sau cố tập vì nghĩ cả ngoài Bắc phụ nữ ta có mình tôi chả nhẽ cứ lết đệt ở cuối các chị em họ cười. Kỳ sau thi. (tức tháng Mars vừa rồi) tôi lên tới thứ 7 trong 19 người còn ở lại học. Kể về phụ-nữ Pháp-Nam, nguyên ở ngoài Bắc thì tôi đứng đầu, (còn 5 người dầm cùng ở Bắc vào với tôi ở lại) tháng này. Nói ra không phải để khoe nhưng để các chị cố gắng tập đừng nản, vì tháng sau biết đâu có nhiều người vượt, tôi lại phải xuống thì sao! Và cốt nhất đủ điểm lúc thi ra chứ hơn kém không cần lắm, miễn mình cố hết sức là đủ.

Mong kỳ sau các chị xin vào cho nhiều để khỏi thẹn với các chị Trung-Nam là ngoài Bắc ta ít người chuộng thể-thao và nhất là đề về cổ-dộng cho đồng chị em ưa vận-dộng lấy sức khỏe : nói giống ta sẽ cũng theo đấy mà thêm mạnh mẽ.

TRẦN-THI-DIỆM

Elève-Monitrice à Dalat

...ra làm việc Nghĩa

(Tiếp theo trang 1)

cho kẻ nghèo. Đức tính cần cho người con gái là sự kín đáo. Vậy vào tuổi các cô, làm phúc, làm việc nghĩa giữ được kín đáo chừng nào hay chừng nấy.

Ở tuổi thiếu-nữ, ít ràng buộc mà còn chưa phải là cái tuổi làm việc nghĩa thì vào hạng chị em có chồng có con mọn lại càng khoan ra làm việc nghĩa lắm nữa. Bà chỉ nên đi dự hội-đồng từ thiện, đi trông nom giúp một cuộc chợ phiên khi nào các con đã được săn sóc đầy đủ, nhà cửa đã tươm tất. Không ai khen một thiếu-phụ tận-tụy với việc nghĩa, lòng phúc đức của thiếu-phụ không chút chân thành, nếu thiếu-phụ khép cửa mặc con khóc trong lòng mẹ vú để đi

dự cuộc phát chẩn cho người nghèo, để đi tập diễn kịch lấy tiền giúp dân bị lụt.

Thiếu-nữ, thiếu-phụ, cũng chưa phải là cái tuổi ra làm việc nghĩa thì có lẽ các việc nghĩa phải nhờ toàn các cụ già chắc? Chính vậy, chính tuổi già mới là cái tuổi tận tụy cho việc nghĩa. Nói « già » thì cũng quá, thực ra đến tuổi nào mà con các bạn đã lớn không cần đến sự chăm nom gần gũi từng ly từng tí, bạn đã có con thay bạn coi sóc việc nhà, bạn mới có quyền dùng cái phần thì giờ lớn nhất của bạn mà làm việc nghĩa.

Như thế không phải là một sự hạn chế ngặt-ngòi độc đoán nhưng là một kiểu nói để các bạn phụ nữ ra làm việc nghĩa thực hành được cái câu « công tư toàn vẹn » và để khỏi sa vào những mặt trái của sự làm nghĩa!

DUYÊN-HÀ

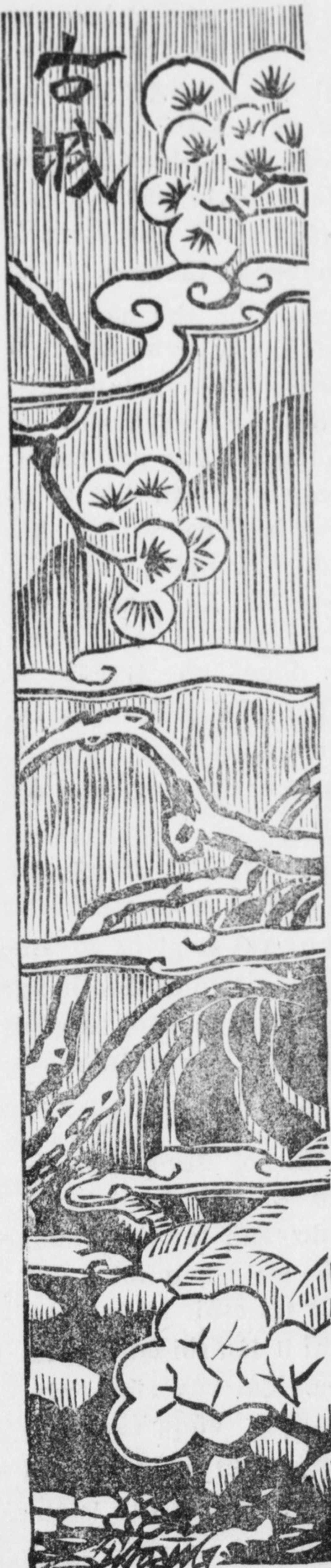
Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn « Phụ-nữ với gia-đình » của Dũng-Kim, do nhà Đời Mới gửi tặng, giá 0p90, vậy xin cảm ơn nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc.

THÀNH XU'A

Viết khi xem một bức thủy họa tàu

Le progrès, c'est le développement graduel de la puissance de l'homme sur la matière ; c'est surtout le développement de sa moralité.
(X)

Đây là vết tích một thời gian ;
Đây, lớp rêu phong đồng gạch tàn ;
Đây, cả bức tranh đời hiều chiến
Vẽ bằng đỏ vờ một giang san

Lạnh lẽo hơi xưa tỏa khắp vùng,
Nhiều cây trăm thước uốn vòng cung
Nghiêng nghiêng tìm xuống nghe trùng
khóc,

Khóc cái thời qua đã thị hùng.

Kẽ đá, chân rêu dĩ nước trong :
Phải chăng giọt lệ của Thiên Công ?
Phải chăng « cam lộ » tay tiên tưới
Tẩy sạch trần ai những bụi lòng.

Đâu bày ngựa quý của vương tôn ?
Đâu tiếng ba quân lặn trống đồn ?
Đâu bóng rợp trời cờ, dáo, mào.
Giờ đây phẳng phất lữ cô hồn.

Sóng cỏ ! tràn đi, phủ hết đi !
Rừng hoang ! Kính nể dấu xưa chi !
Dấu xưa sót lại mười nền đá
Kể với ta đây những chuyện gì ?

— Ai đắp ai xây ta chẳng cần,
Chẳng cần biết nó mấy thu xuân :
Ta không ca ngợi ai xây đắp,
Chỉ biết rằng đây đám mộ phần.

Chỉ biết ở đây chứa bất bình,
Chứa bao cát bụi của thông minh,
Chứa bao phung phí, bao tàn khốc
Để trút vào ta một hận tình !

Lộng lẫy thành xưa sông một thời.
Một thời khinh nghĩa đó mà thôi !
Lòng Nhân sức tỉnh lòng Nhân sống,
Sống với non sông, với đất trời.

LAI THI HOÀNG và
BUI THI CẢNH Đồng Hới

Trà lời đẹp

CÔ HANH (Lạng sơn). — Phải, hết mùa lạnh rồi nên tìm cách giữ quần áo len. Phơi khô — lộn ra mà phơi — trải sạch bụi, để người hấy cất vào tủ. Ở trong tủ để một lọ hồ tiêu (dã nhỏ rồi) mở nút thì quần áo không bao giờ bị nhậy hoặc dấm cắn cả.

CÔ HỒNG-HOA (Tourane) Làm COLD CREAM phải dùng những thứ này :

Huile d'amande douce	50gr
Cire blanche	10gr
Blanc de Baleine	10gr
Hai thứ dưới hấp cách thủy (bain marie) cho nó chảy ra thì mới trộn với huile d'amande douce được. Song đâu đấy cho thêm :	

Eau de roses	20gr
Teinture de benjoin	5gr
Teinture d'ambre	2gr

dùng bôi mặt thay crème thì tốt nhất hạng.

BÀ LAN - PHƯƠNG (Thái-Nguyên). — 1) Giá bôi ngay Lanoline lúc mới có mang thì tốt lắm. Tuy vậy có còn hơn không, bây giờ bà cứ bôi như ta bôi pommade. Để xong da bụng sẽ đỡ rần nhiều. 2) Không cứ chữa đẻ nhiều lần mà bụng to. Bụng to phần nhiều vì mỡ thừa. Đánh đai bụng bằng những thứ nịt chỉ là một cách tạm thời. Muốn cho bụng thon bà hãy coi mục đẹp kỳ này. 3) Hãy gội đầu bằng tranh và lá xả thì tóc sẽ giải. 4) Có mang không nên dùng café. Uống chè mạn cũng hao lắm. Uống nư với tốt hơn cả.

CÔ LÊ-NHÂM (Hanoi). — Bôi thuốc ấy rất hại mắt. Bỏ ngay đi. Lồng my bay rụng hãy nghi là đau mắt hột. Phải đi thầy thuốc chnyên chữa mắt mà coi. Rửa mắt bằng nước optrex (mua ở hiệu thuốc) mắt sẽ sáng và lông my sẽ giải. 2) Lait de concombre nên bôi buổi tối hay buổi

(Còn nữa)

CHÚT ÍT KHOA HỌC

BẠN CÓ MUỐN

NÓI CHUYỆN VỚI HOA

CÓ KHÔNG ?

Một nhà thơ nói : « Hoa muốn sắc đẹp, cỏ cây lấm về ưa nhìn, chỉ tiếc Tạo Vật lúc sáng tạo ra cỏ cây hoa đẹp đã quên không cho những thứ ấy một tiếng nói. Vì hoa biết nói, nhân gian chắc được nghe lắm chuyện kỳ 'hà' » Đó là tả tâm sự người đời tiếc cho cỏ hoa không biết nói. Nhưng nay khoa học đã minh chứng rằng ta cho giống cỏ cây vô tri là lấm. Một nhà bác học đã thí nghiệm rằng cây cỏ biết nói. Các bạn xem bài thí nghiệm sau đây sẽ rõ.

CÁC cây rất đơn sơ cũng không có khác hẳn con vật. Hai loài động-vật thực-vật thực là giống nhau, không những giống nhau ở cái phần thô-lết mà giống nhau cả cái phần tinh-rao nữa. Hễ Động-vật có cái giác quan gì thì thực vật có cái giác-quan giống như thế. Như động vật có mắt để trông, thực vật tuy không có mắt, nhưng có cái lá cảm được ánh sáng, động-vật có cái da để tiếp xúc, thực-vật tuy không có da, nhưng có cái mang cây cũng giống như cái da mà xúc cảm được.

Một nhà bác-học người Ấn-độ, Jagadish Chunder Bose tiên-sinh đã thí nghiệm cái đó, phát minh ra được nhiều điều rất mới lạ.

Trước hết tiên-sinh dụng công chế ra những máy mới tinh nhuệ. Vì muốn biết cái bí tạng của cây tất phải cho nó cái cách để phát hiện ra cho mình xem. Vậy tiên sinh có nghĩ lấy một thứ « bút » cực nhẹ, cực tinh tế, khiến cho cây có thể cảm mà « bút đàm » được với ta, cho ta được rõ tâm sự cảnh mẫu-đơn hay bông bách hợp.

Cây đã có cách nói chuyện được với ta, thì ta hỏi tất nó phải giả như, chẳng khác gì như kích thích một con vật thì cái gân cốt nó rung động lên. Thử lấy cái kim với cái « đồng hồ điện có gương » (galvanomètre à miroir) mà cầm và một cây ; lấy máy truyền điện tức là thay vào cái óc cây phóng một tia sáng vào bảng, nhìn vào đấy thì thấy cái thân cây lúc truyền điện vào nó rụt lại, rồi nó lại rã ra.

Nhưng máy dùng để thí nghiệm thì thuộc về

hang hoặc máy « truyền động » hoặc máy « truyền quang » hoặc máy « truyền điện », lấy những thứ thường dùng nhất là cái máy « thu âm » (enregistrement résonant). Lấy sợi tơ buộc một lá cây vào cái cán cân nhỏ, cán-cân ấy đặt vào máy rất cẩn thận như lắp cái đồng hồ vậy. Giữa cán cân ấy buông thẳng một sợi đồng nhỏ ở gần đầu gấp thước thợ lại để cho cái đầu nhọn nó giáp với một mảnh pha-lê bôi nhọ khối mảnh pha-lê ấy có thể hạ thấp xuống. Cái đầu nhọn sợi đồng thì vạch nét được ; cũng thế như một cái bút chì vậy. Lấy điện nam-châm để gần vào, thì cái đầu nhọn ấy rung động lên : mỗi một giây đồng hồ là mấy lượt nó vạch thành vết chấm ở trên mảnh pha-lê, mỗi một vết chấm ấy là chỉ một phần thời giờ.

Ông thí nghiệm thì làm như thế này : lấy điện mà kích thích một lá cây Trinh-nữ, rồi cho máy chạy. Mảnh pha-lê hạ xuống dần dần ; bấy giờ thấy cái đầu nhọn sợi tơ chạm vào cái pha-lê, vạch thành một giòng những nét chấm. Tức là câu giả nhời của cây trinh-nữ. Cái lá bị kích thích, bèn phản động lại, kéo sợi tơ mà làm nghiêng cái cán cân đi. Thí nghiệm cả thấy không đầy năm giây đồng-hồ. Xét những nét chấm trong cái giòng viết ấy thì biết rằng trong mười phần một phần giây đồng hồ cái cây bị kích thích bằng điện đã bắt đầu phản-động lại rồi. Thử đếm số những nét chấm thì biết cái lá rung động rồi là xuống cả thấy có trong ba giây đồng hồ.

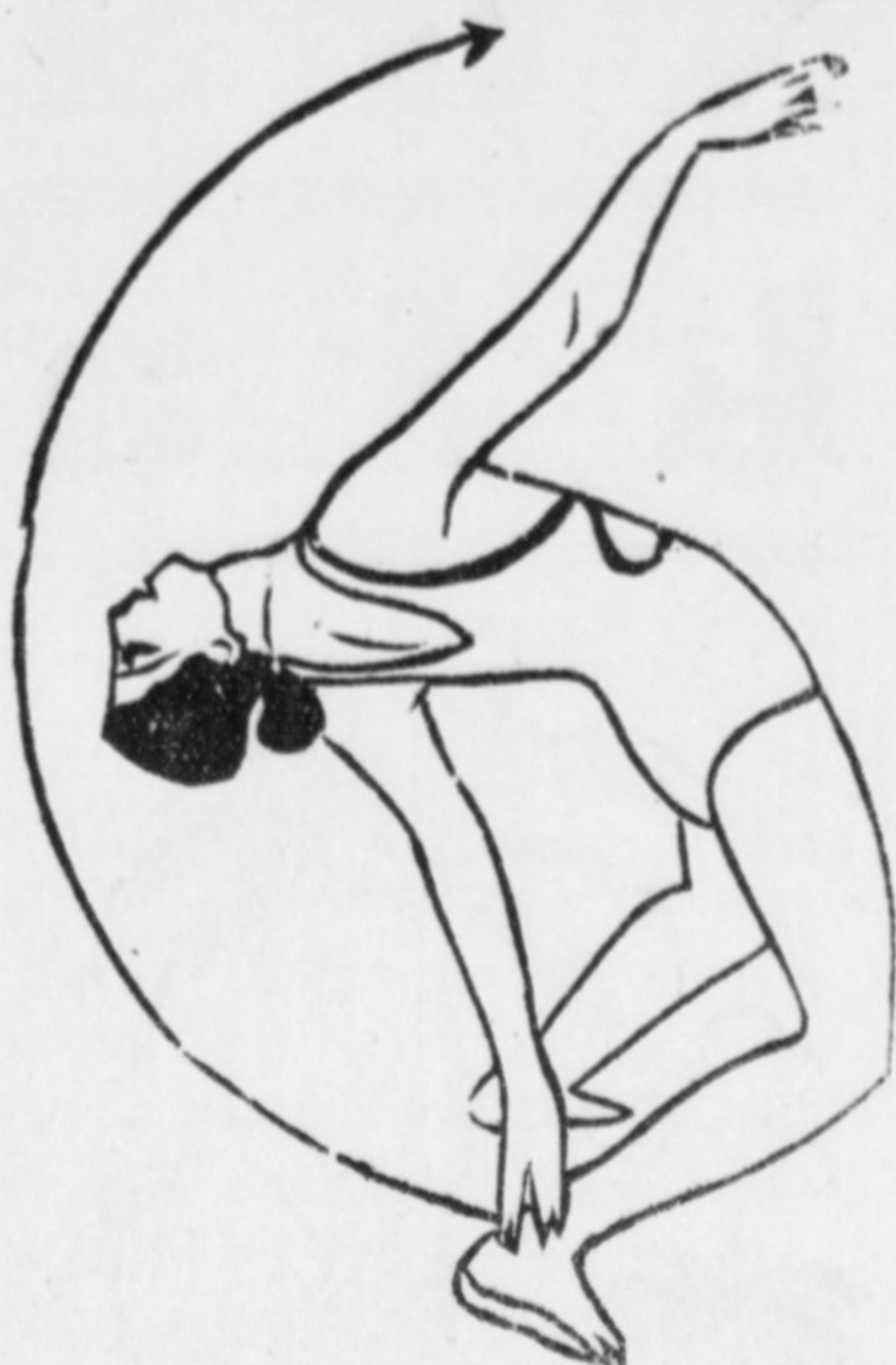
Ông đã chế được những máy tinh nhuệ mà thí nghiệm như thế minh chứng rằng người ta thường chia các giống thực vật ra giống có cảm giác với giống không cảm giác là vô nghĩa. Giống nào cũng có cảm giác cả, từ củ su hào, bắp cải tây, cho đến bông hoa hồng, cảnh thược dược.

Thực vật có thần kinh không ?

Thí nghiệm biết cây đã nói được bạn lại muốn biết xem cây có thần kinh không ? Người ta nhắc cái gì nặng, hay dơ cánh tay lên, không phải là muốn dơ hay muốn nhắc bao nhiêu lần cũng được đâu. Làm mãi thì mỏi, không làm được nữa. Nhưng nếu nghỉ ít lâu rồi lại làm thì thấy tay như lúc trước. Cái cây cũng vậy, nó vận động thì nó cũng nhọc, cũng cần phải nghỉ ngơi. Càng dễ kích động thì lại càng cần phải nghỉ lắm. Ông Bose thí nghiệm cây trinh-nữ. Cái cây bị kích thích thì lá nó rung động lên mà vạch vào mảnh pha-lê thành một đường

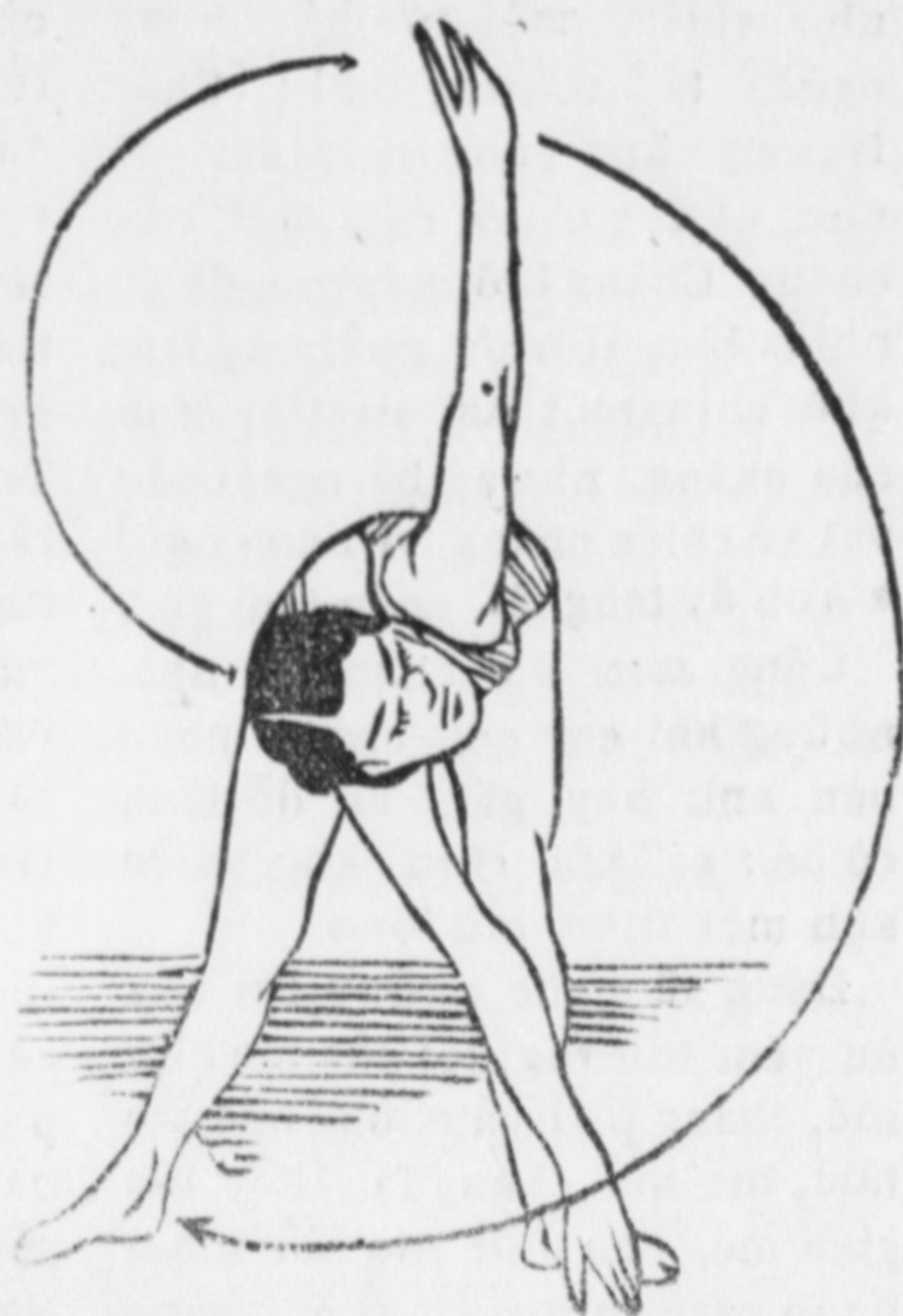
Xem tiếp trang 10

Gái Việt là một cuốn chuyện vô cùng ly kỳ

ĐẸP

HÃY LÀM CÁCH - MỆNH VỚI... MỠ VÀ PHÂN

— Đứng dạng 2 chân cách chừng 0m40, ngã người ra đằng sau tay trái đung gót chân phải, đồng thời tay phải dương thẳng lên (như có người kéo) để giữ thăng bằng. Sau tập bèn xoay. Thay đổi đều nhau. (hình của Đ.P.P.)

Trong cuốn « Hitler m'a dit » có một đoạn đại khái như thế này do chính miệng quốc trưởng Hitler nói : « Đức sở dĩ thua trận 1914-18 và sau trận thua có một tinh thần nhu nhược là do cục *phân* mà ra cả ! gần 90 phần trăm dân tộc Đức bị bệnh bón. Bệnh này sinh ra rút nhiều bệnh tật, làm máu xấu nhưc đầu, tinh thần bại hoại v., v... »

Nên muốn cho một dân tộc trở nên cường tráng, hùng dũng, chăm làm hoạt động và vui vẻ thì trước nhất phải trừ diệt cái bệnh bón ấy đi.»

Mustapha Kémal cựu quốc trưởng của Thổ cũng cùng một ý ấy. Người lại thêm rằng : « ngoài cục *phân* ra, còn phải trừ cái là *mỡ thừa* nữa. Một dân tộc mà người nào cũng bụng to, mặt phì, bắp

chân bắp tay bùng bùng những mỡ thì dân tộc ấy chỉ là một dân tộc lười biếng, nhu nhược và trụy lạc cả về tinh thần lẫn vật chất. »

Mà thật vậy, dân Đức có cái vinh quang ngày nay, dân Thổ — một dân tộc chỉ chút đời — có cái hùng cường hiện thời đều là những dân tộc đã làm cách-mệnh và đã thắng *mỡ thừa* và *phân*. Riêng đối với dân Việt-Nam mình hình như ít người biết tới hai kẻ thù địch trên. Các bà các cô, hoặc là nhu nhú ở trong nhà, hoặc là bạc bài lê la suốt ngày, còn nghĩ gì và còn thì giờ đâu để tập luyện ? Có ốm đau thì đã có thần thánh và thuốc men. Có ai chỉ trích thì các bà các cô bấu môi mĩa lại và trả lời một cách sống-sượng : « Co đi ăn cướp đau ma tập luyện cho khỏe ».

Cũng vì cái tư-tưởng ấy mà các bà thích những đứa con má phì ngời đầu là ngáp, các cô ưa những ông chồng đường bệ (nghĩa là bụng xệ, chậm chạp như vịt, có người lại bảo

— Đứng thẳng, 2 chân giạng, 2 tay dang bằng vai, bàn tay úp, ngã người xuống thõ ra, tay phải đưa đầu ngón chân trái, khi ấy tay trái dơ thẳng lên, chân vẫn thẳng; trở về như cũ, hít vào; rồi đổi bên.

là quan dạng !!!)

Đó là cái nguyên-nhân chính của sự bèn kém của dân tộc mình ! Biết cái nguyên nhân ấy, các bạn còn đợi gì không nổi lên làm cách-mệnh với *mỡ* và với *phân* và với cả cái tư-tưởng sai lầm đã nói ở trên.

Chúng tôi xin hiến các bạn mấy chiến lược này :

Ăn uống. — Ít thịt, nhiều rau không uống café, chè tàu, rượu.

Tập luyện. — Mỗi sáng đề riêng 20 phút tập hai lối chỉ dẫn như hình vẽ. Trước khi tập nên uống một cốc nước lã và sau khi tập nên tắm chừng 10 phút.

Các bạn nên làm luôn như vậy suốt đời chỉ trừ phi khi nào có mang thì thôi.

CÔ THÚY

Kỳ sau. — Làm thế nào để biết mình có *mỡ thừa*.

Tiếp theo

Chàng thấy người ta chiều chàng như chiều một đứa bé con mà người ta thương hại: Chắc Hương cũng cùng một tâm - lý như những người ruột thịt của chàng. Chàng tưởng tượng đã có nhiều lần, Hương phải lấy làm khó chịu một hai sự trái tính của chàng, nhưng bề ngoài vẫn vui vẻ chiều chàng vì nàng nghĩ « Anh ấy tàng tật, chấp làm gì. »

Cũng như mẹ chàng ở nhà, những khi em gái chàng phàn nàn anh hay gắt, đã dỗ dành cô bé: « Thôi chịu khó chiều anh một tí, nó mù lòa. »

Đáng lẽ nghe những lời đầy âu yếm thương xót của mẹ như thế, chàng phải cảm lòng của mẹ lắm, thế mà chàng lại thấy tức giận mẹ, cho như mẹ đã giảm nhân cách mình đi. Giờ, chàng cũng thấy giận Hương như thế. Chàng toan bảo Hương lần nữa và lần này thực quyết liệt:

— Tôi làm sao thì mặc kệ tôi. Cô có thấy tôi làm sao cô cũng đừng thăm hỏi gì tôi, tôi không thì h.

Nhưng cái tư cách lễ độ của chàng ngăn được chàng vắng những lời bần gẫu vô lý ấy. Chàng bảo Hương: « Tôi không làm sao đâu. Tại nghĩ đến một việc nên tôi thốt kêu lên như thế. Thôi cô ăn cơm nốt đi. »

Hương trở ra thu dọn bát đĩa. Dũng còn nghe rõ nàng vừa đi ra vừa lầm bầm: Không làm sao mà lại kêu lên như thế, lạ thực? Hay là điên?

Dũng mỉm cười nhưng bụng chàng buồn vô hạn. Chàng nghĩ: Thà là điên để chịu sự tàng tật mù lòa một cách hồn mê còn hơn tỉnh táo sáng suốt mà đôi mắt thịt đã vội chết!

Chờ bữa cơm chiều xong, mẹ đi sang chơi hàng xóm, Hương mới lại men đến gần Dũng. Nàng đứng sừng sững nhìn Dũng nhìn một cách chăm chú như phân - tích từng nét mặt. Chưa bao giờ, từ

khí Dũng về đây, nàng lại nhìn Dũng kỹ như vậy. Ấy là bởi cái thái độ kỳ dị, cái tiếng kêu thảng thốt của Dũng hồi trưa vẫn còn đè trong trí Hương một sự ngạc nhiên mà nàng lấy làm sợ sợ. Những lời giảng giải phân trần của Dũng về cái tiếng kêu ấy, không làm cho Hương tin. Trái lại, nàng mang máng thấy rằng tâm-trí Dũng không giống như tâm trí mọi người. Con người tàng tật ấy khác mọi người về sự tàng tật mà về cả cái nội giới nữa. Sự khác ấy, Hương óc dân dị và vô học không thể gán duyên cớ cho sự rối loạn, cho sự mất thăng bằng của thần kinh, như cái óc phức tạp của Dũng đã tìm ra, nàng chỉ cho đó là triệu chứng của bệnh điên hay dở người. Nàng đã biết một người điên ở trong làng khi bình thường thì hẳn cũng vui vẻ làm ăn như mọi người, rồi chợt cái, đang yên lành bỗng bỗng găm thét vang lên làm kinh khủng mọi người xung quanh. Dũng hồi trưa cũng hết như chàng điên lúc lên cơn. Nghĩ thế Hương càng tròn trợn, càng ngăm ngũa kỹ cái vẻ mặt của Dũng.

Lúc bảy giờ Dũng đang ngồi chống tay lên ban mà suy nghĩ Mặt chàng ngầy ra có một vẻ lăm lăm đáng sợ. Hai con mắt trắng đục, hơi lờ, mở chừng chừng không chớp. Hương nhìn mãi vào đôi mắt ấy, đôi mắt vẫn trơ ra, sừng sững như bức tường và vô tri, không một ý nghĩ gì ở trong xuyên ra, không một ý nghĩ gì ở ngoài nhập vào, Lòng Hương bỗng se thắt lại, đau đớn đến tuyệt điểm chứ chưa từng bao giờ nàng phải đau đớn đến thế. Có ai phân tách cho nàng biết mỗi đau đớn ấy vì đâu? Nó giống như cái đau đớn của người sống bên cạnh người mới tắt nghỉ. Kể sống cố gọi, cố kêu gào mong người chết gắng mà nghe mình, trông

X u ' a

k i a

Tất cả bạn gái Việt-Nam sẽ đọc GÁI VIỆT

thấy mình, nhưng thất vọng lay đi, gọi lại, cái xác đã cứng đờ, đôi mắt đã thôi hẳn nhìn, đôi tai đã thôi hẳn nghe rồi!

Dũng đối với Hương chưa phải là cái xác chết hoàn toàn vô tri giác ấy, nhưng với những cử động thăng-thốt và kỳ dị với đôi mắt chết, đôi mắt là cái trụ giao thông xuất nhập cảm tình — cái ngã giao thông ấy đã bịt kín — Dũng như cách biệt với Hương lắm. Lấy ngã nào cho Hương vào tâm giới của Dũng, lấy ngã nào cho Hương hiểu lòng Dũng?

Cô gái thôn quê của chúng ta không biết nghĩ phức tạp đến thế, nhưng tâm hồn bẩm tính phong phú của cô khiến cô khi nhìn đôi mắt chết của Dũng, biết đau đớn sâu xa và lọc lõi đến thế!

Cuộc ngắm nghía kéo dài theo với bóng hoàng hôn rủ xuống. Hương như mê đi không biết đôi chân mình đã mỏi rồi. Và Dũng triền-miên trong một niềm suy nghĩ cũng giữ mãi vẻ lặng yên của một pho tượng. Bỗng chàng có cảm giác có người đứng cạnh, và đang chú mục vào mình. Chàng cất tiếng: — Ai đấy? Ai đứng bên tôi đấy?

Hương giật nảy mình, đứng ngay ngắn lại như người lính (ơ) đang nghe tiếng thầy cai điếm, Hương vội đáp, giọng ấp úng:

— Vâng em, em đứng cạnh anh.

— Cô mới lên đấy à? Cô đã xong việc rồi ư?

Chàng bối vạy nhưng nghe giọng ấp úng của Hương chàng biết Hương đã bị chàng bắt chột giữa lúc đang nhẩn ngàm chàng, và chắc là nhìn ngàm cũng đã lâu lắm.

Ý nghĩ rằng cuộc nhìn ngàm ấy không thể cho Hương những

cảm tưởng tốt đẹp về cái diện mạo của mình, khiến Dũng ngượng ngịu và tức bực. Chàng bảo Hương:

— Bạn sau cô đến bên tôi thì cô đánh tiếng lên nhé. Kẻo tôi giật mình.

Không thấy Hương đáp gì cả, mãi mới nghe Hương nói:

— Em lên hỏi anh cái chuyện anh bảo em hỏi sáng là chuyện gì?

Dũng đã quên rồi. Cô gái quê ấy cảm lòng chàng từng lúc về sự tử tế tận tụy tâm của cô, chứ thực ra chàng cũng chưa chuyên chú vào cô lắm. Dũng lăm bầm:

— Quái! Tôi hứa nói chuyện với cô gì nhỉ?

— Nào em biết, nếu biết em đã không hỏi anh.

Dũng moi óc nghĩ. Từ dạo tăng tặt trí nhớ chàng kén đi nhiều lắm.

Hương nhẩn nại chờ đợi hồi lâu, Dũng reo cười lên:

— À nhớ ra rồi, Chuyện bà nhờ tôi hỏi sáng.

Hương lo lắng nhìn chàng, và đã hơi đoán ra. Nhưng Dũng

chỉ nói đến đấy rồi im. Chàng chột thấy sự khó ău khó nói của chàng. Xưa nay tính chàng vốn ít nói. Chàng hồi đã buột nói thật với Hương. Nói rồi tức là phải khuyên nhủ rồi, mà về cái khoa lên mặt thầy đời dạy bảo người khác thì chàng không thạo chút nào. Phải khuyên nhủ ai là chàng lúng túng ngượng ngịu.

Hương cố điềm nhiều, nhắc chàng:

— Mẹ em định nhờ anh việc gì đấy?

Thấy Dũng vẫn lưỡng lự, Hương mất cả e thẹn, nói thẳng những điều nàng dự đoán:

— Có phải mẹ em định nhờ anh đỡ em lấy cậu Cả con ông Chánh bên sông không?

Hương đã mở đầu câu chuyện rồi. Dũng không thể lùi được nữa. Chàng nói và giọng chàng tự nhiên trở nên chơn chu, dung dị hết cái giọng đạo mạo của ông anh giầy em:

— Phải, chính chuyện ấy bà buồn vì cô lắm. Tôi cũng nghĩ như bà: cô mà về làm dâu nhà ấy là cô được hạnh phúc lắm. Ông bà Chánh thì hiền lành, cậu Cả là con một, cô chả còn sợ chuyện chị dâu em chồng nữa. Nhà người ta có cửa, thân cô rồi cũng được an nhàn. Cô còn kén dâu hơn nữa. Thôi cô bằng lòng đi cho bà vui lòng. Bà chỉ có một mình cô, tuổi già thấy cô thành gia thất thì mới yên tâm được.

Dũng nói một thôi giải, Hương chỉ lặng yên nghe, khi Dũng đã im, nàng mới phản nản:

— Mẹ em rõ phiền, rõ đến hay lời thôi. Việc gì mà kể lể với anh kia chứ?

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

Q U Ê
HIÊN

36 — HÀNG BỜ HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giấy và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quê-Hiên

Xem tiếp trang 12

Tiếng hát đồng quê

Hoa mướp vàng vàng
Hoa cải vàng vàng,
Một đàn ong bướm xôn-xang
Lả-lơi tìm cái nhị vàng trong hoa.
Nhớ người khăn nhiễu hôm qua,
Thần-thơ đầu ngõ nhìn ra cánh đồng.

Có kia từ độ lấy chồng,
Vành khăn vấn lệch, má hồng kém tươi.
Sáng trắng sáng cả mái gôi,
Trắng ơi, trắng có thương người long-
đong ?

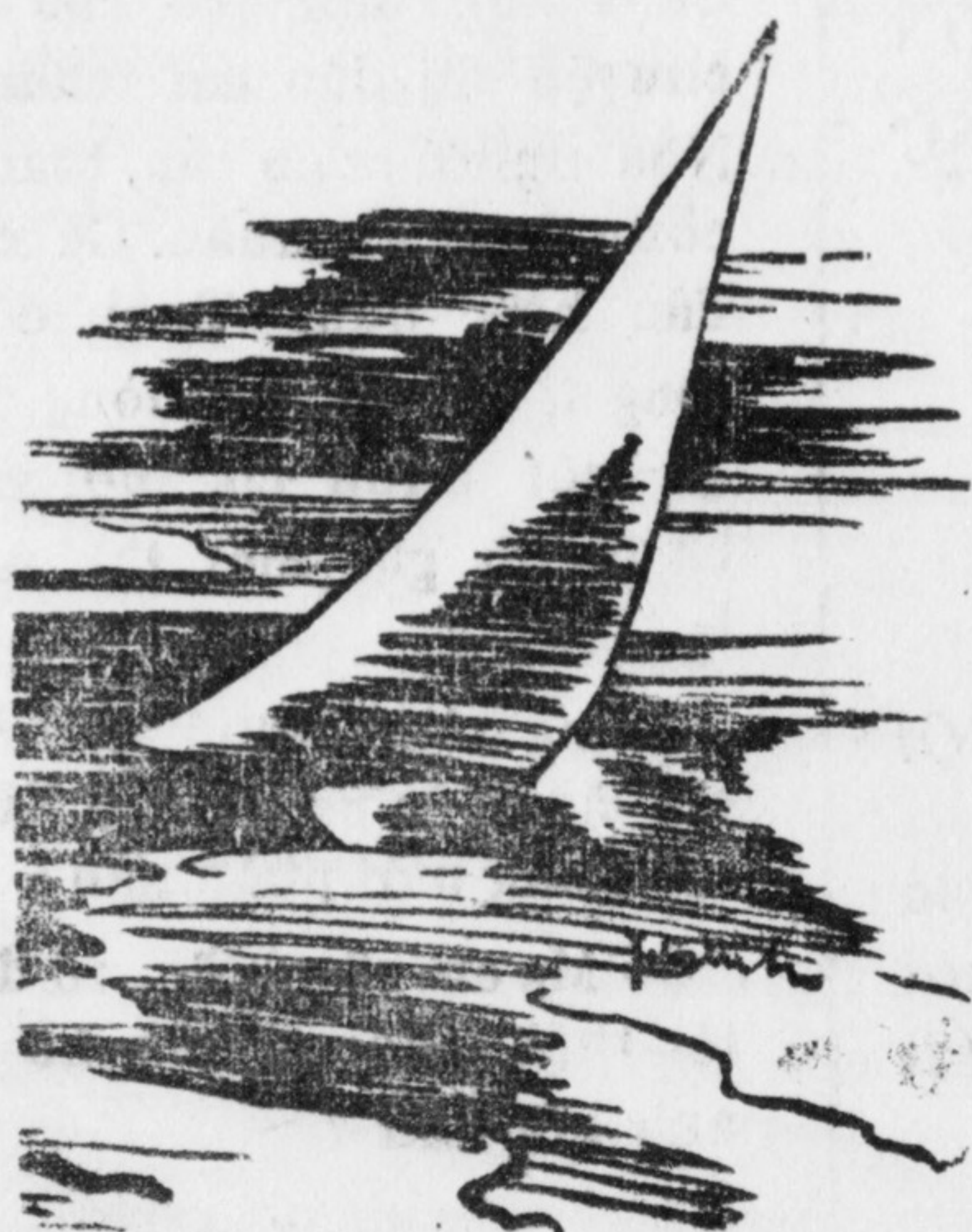

Hôm nay là buổi nhớ mong,
Lá xanh nhớ gió, mây hồng nhớ mưa.
Con đường nhớ nắng ngả-ngờ,
Trâu bò nhớ cỏ, chợ chưa nhớ hàng.
Con đò nhớ khách sang ngang,
Trầu cau nhớ vỏ, cô nàng nhớ ai?
Tương tư! Thuyền nhớ sông dài,
Tương tư là có hai người nhớ nhau!

Ai về chơi dưới đồng sâu,
Đề cho tôi gửi vài câu nhớ nàng.
Hoa mướp vàng vàng
Hoa cải vàng vàng,
Ai về, hỏi hộ xem nàng mấy con ?

Bàng-Bá-Lân
(Tiếng sáo diều)

...NÓI CHUYỆN VỚI HOA

Tiếp theo trang 6

chăm công ; nhưng nó đã bị kích thích rồi thì cũng như con vật bị hãi, phải một khắc đồng hồ mới yên hồn.

Cây phản động với các thứ thuốc độc cũng vậy. Ông lấy một cây trinh nữ đem trị rượu mạnh, không đổ ngay rượu vào, nhưng cho ngửi cái hơi rượu bốc lên. Đem cây vào trong một cái hộp kín, cho hút lấy khói rượu. Trông thấy kiến hiệu ngay : cây say rượu nó không nghiêng ngửa chênh choạng như người say rượu được, nhưng xét cái chấm nó vạch vào máy thu âm thì biết là cái hiệu say mê. Như thế thì một cây trinh nữ say rượu hay một người say rượu tưởng cũng không khác gì nhau. Xét cái đường chấm thì thấy chỗ cao vọt lên, chỗ thấp sụt xuống, như lúc đương say lắm không biết gì, với lúc đã hơi tỉnh mà hình như hối hận vậy. Đem nó ra ngoài không khí mát, một chốc thì lại thấy nó tỉnh táo như thường.

Ông Bose muốn thí nghiệm xem cây ấy có thần kinh hay không, bèn lấy cây trinh nữ mà trị nó đủ cách, lúc thì đánh đập, lúc thì để yên lặng một chỗ. Lấy một cây đề vào trong cái nắp phalê, ở một nơi tĩnh-mịch yên lặng. Tức cũng như người ta, buộc một cánh tay lại, không cử động đến, tất không mấy nổi mà tay mềm yếu đi. Ông cho nó tiếp xúc với cái máy thu âm, đề bút cho viết, thì không thấy viết tý gì cả, ấy là nó đã tê mất tay rồi. Sau ông lại đem ra mà vung vẩy, đánh đập. Cái kiến hiệu cũng tựa hồ như cái cánh tay đã lâu không cử động đến mà nay đem ra tập luyện. Dần dần cây lại hồi phục được sức rồi đến sau viết trả lời được, tuy chưa phân minh lắm, nhưng đủ thành nét khác nào người mới qua một trận ốm kinh khủng, đi đứng nói năng còn mệt mỏi vậy.

Những sự thí nghiệm này mang lại cho khoa học rất nhiều điều ích lợi. Thứ nhất là đem ra ứng dụng vào y học để thử các vị thuốc. Vì nếu thí nghiệm ngay ở cây được thì sự nghiên-cứu cái được tính được dễ dàng lắm.

Kỳ sau : Nghe thấy cây đánh trống ngực ?

THƯA BÀ, ÔNG BÁC SĨ KHUYỀN

Phương thuốc rẻ tiền

Nói về sức lớn của trẻ

Sự phát dục (croissance) của trẻ phải trải qua nhiều thời kỳ. Người mẹ nuôi con thiết tưởng cũng nên rõ thì mới hiểu con có được khỏe mạnh, lớn phải phép không.

I — Thời kỳ tiền nhi (kể từ lúc lọt lòng đến lúc bắt đầu mọc hết răng sữa, độ vào 30 tháng).

1 — Hình dạng.

Trẻ trong 15 hôm đầu trông người rất sấu sà, xuất ngày nằm co quắp như khi còn ở trong tử cung, đầu gục trước ngực, chân co lại trước bụng, đầu to thân bé, chân tay khẳng kheo: các xương đầu lỏng lẻo, mềm, có nhiều chỗ chưa ăn khớp với nhau, quầng trống ở giữa đầu ngay chính ở trước trán thẳng lên gọi là thóp, sờ tay vào thấy có mạch máu đập, lúc trẻ khóc thì da ngoại căng lên. Trẻ khỏe mạnh thì da thóp bằng phẳng, trẻ yếu thì da thóp lõm xuống. Lúc 6 tháng cái thóp đã nhỏ hẳn, đến 18 tháng mới thật kín. Vì xương đầu chưa ăn khớp và hầy còn mềm nên đầu trẻ dễ bị méo, những đứa bị đặt nằm ngửa nhiều trên gối sẽ bị vệt hằn đằng sau gáy, đầu dài ra.

2 — Tạng phủ

Các tạng phủ của trẻ đối với thân thể trong tuổi này thì to lớn quá sức, sau thân thể mau lớn hơn nên đến tuổi trưởng thành các tạng phủ đối với thân thể mới không hay sai lạc quá. Lúc mới đẻ buồng gan rất lớn chiếm gần đầy hết bụng các khúc ruột nhỏ sù như cái dũa nhỏ, trong tháng đầu các thớ

thịt ở bụng chưa đủ sức che chở cho các tạng phủ ở trong nên trong lúc bú sữa con có nắm mạnh vào bụng nhờ làm buồng gan bị thương thật nguy-hiêm.

a) Hô hấp.

Trong mấy tháng đầu trẻ hô hấp 40 lần trong một phút, đến một tuổi 35 lần, 2 tuổi 32 lần. Lúc thức thì thở bằng ngực, lúc ngủ thở bằng bụng.

b) Mạch chạy.

Trong 2 tháng đầu mạch chạy 135 lần trong 1 phút từ tháng thứ nhì đến tháng thứ sáu 128 lần, từ tháng thứ sáu đến đây tuổi tới 120 lần. Trẻ càng mạnh mạch chạy đều càng khỏe.

c) Nhiệt độ.

Sau lúc trẻ lọt lòng một ít, nhiều khi nhiệt độ xuống hẳn tới 35 độ rồi mới lại lên, thường chung bình 37 rưỡi độ.

d) Đi đại tiện.

Mấy hôm sau khi lọt lòng trẻ đi ra phân đen đen, ta gọi là cứt su, mất ba bốn hôm mới hết, sau trẻ ăn sữa dần dần đi có phân vàng. Nếu trẻ khỏe mạch ăn hợp sữa, dễ tiêu thì phân vừa nhuyễn, màu vàng đỏ. Gặp khi ăn phải chất gì độc thì phân lỏng, xanh. Nếu ăn sữa không tiêu trong phân thấy lờn nhón các cục trắng. Trong ba tháng đầu thường trẻ đi đồng một ngày 3, 4 lần là nhiều sau mỗi ngày chỉ còn 2 lần, khi hơn 1 tuổi phân nhiều trẻ đi mỗi ngày 1 bận. Thấy đi nhiều tất trẻ ăn không tiêu.

Bác-sĩ LÊ-HỮU-MỸ

Thuốc chữa đinh đầu

Khi mụn đinh đầu mới sưng, lấy sáp ong, phèn, trộn cho đều nhau rồi viên tròn bằng hạt đỗ đen. Mỗi ngày uống 5 lần, mỗi lần 5 viên thì bệnh sẽ giảm. Nếu vô ý làm vỡ mụn, lấy lá cúc trắng già nhỏ vắt lấy nước trộn với mật ong mà uống và bắt con nhện con, cẩu bụng nó đập vào mụn.

Chữa bệnh lỵ (kiết)

Lấy rễ cây mận sao vàng, sắc lấy nước mà uống. Bất cứ trẻ con người lớn bị bệnh lỵ uống thuốc đó đều khỏi.

Còn một cách nữa là lấy rễ cây dun (cây hoa dun, hoa vừa đỏ vừa trắng, mùi rất thơm, quả như quả thiên lý vậy) sao vàng, sắc lấy nước mà uống. Trẻ con, chỉ uống độ ba thìa nhỏ thôi.

Chữa bệnh Yết-hầu

Lấy lá cây cúc-màu già nhỏ, vắt nước, hòa với 1 đồng cân phèn chua, 1 đồng cân bồ kết tán nhỏ. Lấy tám quân bông chấm thuốc ấy bôi vào trong cổ họng. Để một lúc thì nuốt nước ấy. Lại để riêng một nửa thuốc ấy trộn với ít dấm thanh, bôi ngoài cổ, chỗ đau, sẽ khỏi.

Chữa bệnh dun trẻ con

Lấy đầu lạc (đầu phụng) bôi vào lá giầu không (trầu) và đem hơi vừa nóng thì chườm lên bụng đứa trẻ — Cứ làm thế năm bảy lần đứa bé đi đại tiện ra hết dun.

HOÀNG

PHẤN LYCA

118, PHỐ HÀNG BÔNG — HANOI

Cùng các bạn gái

Các bạn hãy dùng phấn LYCA một thứ phấn tây rất mịn không có chất chì. Bán grame và pha theo màu da.

Ở xa có thể viết thư nói màu da về mua phấn được. Bạn nào chưa biết đến đặc tính của phấn LYCA muốn dùng thử xin lại lấy mẫu ngay.

Tất cả thanh-niên Việt - Nam sẽ đọc Gái Việt

XU' A KIA

(Tiếp theo trang 9)

Dũng hơi mịch lòng. Tưởng như Hương nói vậy có ý rằng : « Kề với anh làm gì vô ích. Tưởng như anh bảo là em phải nề anh nghe anh hay sao ? »

Đề rảo đón cái ý nghĩ ấy Dũng đáp luôn :

— Việc của cô lẽ ra tôi không can thiệp đến làm gì. Nhưng bà đã bảo mà đối với cô đâu sao tôi cũng có cái nghĩa anh em, cì ằng ruột thịt thì cũng lấy làm ruột bít, thấy phiền hay thì khuyên cô còn cô nghe hay không tùy cô.

Dũng nói xong, lòng chàng thấy khoan khoái lâng lâng. Quả thật lúc ấy chàng coi Hương như người em gái ruột. Nếu có ai nhắc chàng rằng đã có một lúc lòng chàng như có chút ghen tuông với cái người mà chàng vừa khuyên Hương lấy, thì chắc chàng tức cười lắm.

Tuy không nghe tiếng Hương trả lời nữa nhưng Dũng biết Hương vẫn còn đứng gần mình. Muốn phá tan sự im lặng mà Dũng yên trí Hương dùng đề ngấm mình hơn là đề ngấm nghĩ — như thế càng khó chịu cho Dũng lắm — Dũng lên tiếng :

— Cô cứ suy nghĩ kỹ đi. Rồi xem lời anh nói có đúng không ?

Lần thứ nhất Dũng tự xưng « anh » với Hương. Tiếng anh êm dịu thân ái càng ra giọng một ông anh lắm.

Hương vịn vẹo những ngón tay, cúi mặt đáp :

— Nghĩ ngợi gì ! Cứ đề tùy em như anh đã bảo là hơn cả.

Nói rồi nàng quảy quả bước ra đầu hiên, thẩn thờ đứng ngấm vầng trăng ló dạng trên ngọn cau. Nàng quên cả bát lá dật mắt cho Dũng còn giả giờ giang ở dưới bếp.

(Còn nữa)

CHỌN SÁCH MÀ ĐỌC

Sóng Gió Đồng Châu

(Cực tả những nỗi đọa đày của một hạng đàn bà Việt-Nam từ khi bước chân về nhà chồng cho đến khi nhắm mắt, hay là : những thảm-cảnh tại bãi biển Đồng-Châu).

Tác-giả Thái-vi-Lang.

(Loại-sách chọn lọc)

260 trang — Giá : 1\$00

Phụ Nữ với

Gia Đình

(hay là những phương-pháp giản - dị trở nên người đàn-bà đẹp cả về phần sắc lẫn phần hồn. Những bí-quyết gây hạnh phúc yêu-đương mà bạn gái nào cũng cần phải biết để sống cuộc đời mới.

Tác-giả Dũng-Kim

(Loại sách Bó đuốc sáng)

250 trang — Giá : 0\$90

Bánh xe khứ quốc

(Phan - trần - Chúc) 0\$80

Lỗi thời

(Phạm-ngọc-Khôi) 0\$70

Đầu bạc đầu xanh

(Lê-văn-Trương) 1\$00 và nhiều sách nữa, kể không hết...

Độc-giả báo Đàn-bà mua sách hàng năm được trừ 10%.

Thư-từ gửi cho ông giám đốc nhà xuất-bản Đời-Mới 48-62, hồ Hàng-Cót
Hano Té 1638

Gia chánh

Một bột làm mấy thứ bánh

(Pâte aux choux)

LÀM BỘT. — Hai bát nước lã, hai thìa dầu ăn, một thìa cà phê bơ, một chút muối. Đổ tất cả vào song đun sôi. Nước sôi, lấy tay bốc bột mịn rắc lên song nước, vừa rắc vừa khuấy, chừng nào bột thật đặc như cơm nát, nhấc song bột ra ngoài bếp, để cho nguội.

Lựa trứng gà thật tốt, liệu chừng số hai bát nước thì hãy lấy độ hai quả trứng, chia lòng đỏ và lòng trắng riêng ra. Cho lòng trắng vào đĩa tây sâu lấy fourchette đánh cho dậy lên như bột lòng trắng, dậy lên rồi, đổ lòng đỏ vào đánh chung với lòng trắng cho hai thứ nổi lên. Rồi đổ trứng vào bột nguội, đánh cho đều và mịn bột. « Bột chung dẻo và hơi chảy trông tựa như sốt mayonnaise là được »

Nên đề ý là cách làm bột như thế này rất chóng và tiện cho những người yếu tay. Nhiều người bếp thiện nghệ, khi làm không cần phải đánh trứng trước, cứ việc cho trứng vào đánh chung với bột. Nhưng đánh lối ấy phải lâu và phải có sức khỏe.

Bột cứ cho đến khi nào thành hồ đặc. Trứng cứ liệu cho vào đến khi bột chảy ra vừa sền sệt là được.

Thứ bột này làm hơi cầu kỳ, các bạn muốn làm nên thử một ít trước.

Bột tốt là khi làm bánh sẽ thật nổi « có thể nổi một thành ba »

Dùng bột ấy làm thứ này:

PET DE NONNE — Dùng pâte aux choux cho vào giấy thụt vào trong chảo mỡ hay dầu rán vàng. Mỡ phải nhiều chừng nửa chảo, ban đầu để mỡ cho sôi khi thụt bột hụp bột vào phải rút bột lửa, như thế thì ngoài miếng bột lâu vàng nhưng ở trong sẽ chín đều và rỗng đều, khi đem ra miếng bột sẽ ròn. Rán xong để bột ra đĩa — Trên dùng đường bột thứ rất nhỏ rắc lên trên. Rắc đường khi mới đem bánh ra ngoài chảo, bánh còn nóng đường mới « ăn » lên mặt bánh.

(Còn nữa)

VÂN ĐÀI

Ngô Nghinh

(Tiếp theo trang 2)

Một lần ông ta muốn tính xem phải luộc trong bao lâu trứng gà mới chín. Nhưng loay hoay thế nào lại đem luộc cái đồng hồ mà cái trứng gà thì vẫn cầm trong tay.

Ông Am-pe (Ampère) đang trí

Ông này đang trí có tiếng. Vào lớp dạy học cả đời dùng khăn lau bảng làm khăn mũi, soa và mũi-soa làm khăn lau bảng, áo quần khi nào cũng lem luốc những phần với mực, bà vợ « đặt khăn rửa túi » rất là vất vả.

Ra đường thấy xe ngựa của người ta sơn đen, tưởng là bảng đen, lấy phấn ra làm tính, xe chạy cũng chạy theo.

Tìm được một hòn sỏi đẹp đương ngắm lại lấy đồng hồ ra xem. Nhân đi qua cầu lại vứt đồng hồ xuống sông, bỏ hòn sỏi vào túi.

Bình sinh thích nghiên cứu về nhiên-toán-học (calcul des probabilités) đề thí - nghiệm vào sự đánh cò quay (roulette). Nhưng có đánh thì cả đời thua, học trò bèn đặt ra câu hát rằng :

Le père
Ampère
perd
toujours

(Cụ Ampère cả đời thua)

Tự-trung là một nhà khoa học đại-tài của nước Pháp. Mấy nhà chuyên môn về lịch sử khoa-học người Anh, người Đức

người Mỹ đã cho rằng sự nghiệp của Am-pe không kém Nơ-Tông là bao nhiêu, chỉ tiếc rằng ông ta phải chột vật về đường sinh kế nên khoa-học phải thiệt thòi.

N. X.

Sự nghiệp long-dong của một nhà thiên văn-học

Tại thế-kỷ thứ XVIII nhà thiên-văn Pháp tên là Le Gentil sang bên Pondichéry (Ấn-độ) — (Pháp) để ngắm sao Kim vào năm 1761. Vì có chiến-tranh Anh — Pháp, tàu ông đi bị hãm ông đến chậm quá. Nhưng ông ta không hề nản chí, định ở đến năm 1769 thì mới có dịp khác ngắm sao Kim. Chẳng may năm ấy, sao Kim bị một đám mây che lấp, thành ra ông ta chẳng trông thấy được gì uổng công chờ đợi bấy lâu, ông đành phải về Pháp. Nhưng về tới nhà, lại bị thêm mấy mối thất-vọng. Vì ông tận tụy về thiên-văn, trong chín mươi năm trời ở Ấn-độ, ông quên không cho bên Pháp biết tin tức mình, ai ai cũng tin rằng ông đã mất, Hàn-lâm-khoa-học đã bầu người khác kế chân ông ta ; còn chức vị ông ta tại Thiên-văn-đài, cũng bị kẻ khác chiếm nốt.

Còn bà vợ thì tái giá đã lâu :
Khi về hỏi liễu chương dài.

Cánh xuân đã bẻ cho người
chuyên tay.

Đ. P. T.

THƠ TIN

Đã nhận được mandat của quý v
kể dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Ông Hoàng-văn-Hòa (Vĩnh-yên) cô Đức-Hạnh (Bếntre) cô Nguyễn khoa Diệu-Hồng (Phủ-Quảng) ông Duy-Bình (Thủ-đầu-Một) bà Võ-doãn-Vinh (Ninh-Hòa) ông Lê-văn-Lợi (Soctrang) ông Bùi-xuân-Mai và ông Đoàn-Tiết (Phủ-Thọ) cô Bắc Mỹ (Bắc giang) Bà Đặng-Thư (Bắc-Ninh) ông Nguyễn gia-Chánh (Fai-foo) cô Hà-tính-Anh cô Lê thị Quyền (Thủ đầu Một) ông Hoàng-tích Cảnh (Hàđông) ông Vũ đình-Vân (Đáp cầu) Kiosque Taanh-Tao (Vinh) bà Siona (Saigon) cô Mai-thị Nhung (Nam Định) ông Vũ đình Phong (Đáp cầu) bà Nguyễn cao-Thiệu (Komponchuang) ông Đoàn-văn Ký (Sadec)

Cô LƯƠNG-THI QUYỀN (Thủ đầu một) cô mất những số nào xin cho biết sẽ cho gửi bù.

MỘT ĐỘC GIẢ (Thanh hóa). — Phải bán cái nhà đó đi để trả nợ vì ông thân sinh cô ký văn tự và cái nhà ấy lại đứng tên ông thân sinh cô. Chúng tôi muốn cô trao việc đó cho trạng sư.

ÔNG LÊ-VĂN-MINH. — Ông trao việc cho trạng sư, vậy cần biết việc gì vì có vị trạng sư giỏi về việc hình, lại có trạng sư giỏi về việc hộ v. v. ông hiểu chưa.

CÔ THU-DƯƠNG : Cửa bạn Hồng Thu.

BÀ KHANH (Hanoi). — 1) Làm bột khoai tây cũng như làm bột hoàng-thanh: gọt vỏ rồi nạo vào nước, đem phơi, bột đọng ở dưới, phơi khô vài lần bỏ lọ 2) Hãy gửi thư hỏi bà hội trưởng nữ công học hội Huế đề như thế này:

BÀ HỘI TRƯỞNG NỮ CÔNG HỌC HỘI HUẾ

3) Ở phố Jacquia không có. 4) Chắc cô em mắc chứng bệnh thông thường của các bạn gái chưa chồng: bệnh dậy (maladie de la puberté) nên kiếm một danh sư Việt nam mà uống thuốc.

CÔ VÔ-DANH — Tớ thon là đưng cho mượn báo nữa và bảo tưởng vào mặt họ rằng mượn báo đã là một sự không tốt, mượn rồi cứ đánh mất là một sự xấu hơn.

Chuyện riêng

Tiếp theo trang 2

xương xuất trước? Thế ra chàng có cái ý trút tội cho cô và gia-đình cô trước dư luận hay sao? Chàng phải có cái can đảm nhận sự khởi xướng hối hôn về phần chàng mới phải. Nếu đây là một sự xấu hổ với dư luận thì cái lỗi chàng mang lấy có thẳm vào đâu với cái hạnh phúc chàng sắp được hưởng và có bỏ vào đâu với nỗi đau đớn của riêng cô.

Là người ngoại cuộc thấy chàng sử sự nhu nhược như thế thì tôi có những ý nghĩ ấy, chứ dám chắc cô cũng không có cái « nhần tâm » (thực ra cũng không phải là nhần tâm đâu) bảo thẳng chàng như thế. Hưởng hồ bảo thẳng và bảo riêng chàng bằng những lời lẽ tôi nói trên kia chàng có thể ngờ oan cô là có hiềm chàng. Vậy cô đừng nên bảo thẳng và nói riêng.

Bây giờ cô cứ đem chuyện nói với thầy mẹ cô đã, vừa nói vừa giảng giải để các cụ đừng bức tức giận hơn. Trước mặt các cụ, cô lại phải làm thầy cái cho X. mới được. Em phần các cụ rồi, lúc đó cô mới nói với các cụ mời cha mẹ X. lại nhà thuật chuyện ấy. Chính các cụ và cô phải tỏ ra rằng mình không oán thán gì X. và cha mẹ X. cả. Cái tình đáng lẽ là vợ chồng giữa cô với X. sẽ là tình ana em, mà cô sẽ là con gái của cha mẹ X. X. sẽ là con trai của cha mẹ cô. Như thế mối thân tình của hai nhà không phai lợt, dư luận bên ngoài không dám gán những tiếng kuông tốt cho nhà cô và cô.

Cô không nên hy-sinh cha mẹ cô để lấy sự cao thượng riêng với X. Cô kuông có quyền ấy! Cứ làm như lời tôi vừa khuyên, tâm lòng quân tử của cô càng hoàn toàn chính đáng.

Ô. Đ. CHU. — (Thanh Hóa) muốn

Nhắn chị em

Nhắn chị em tới kỳ ở cũ?

Muốn tốt tươi nên giữ

màu da!

Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên

soa?

Dung nhan sẽ thấy nở

nà hơn xưa!

Vừa giản huyết lại vừa

giãn cốt!

Về đoan trang đẹp tốt để

trông!

Ngày xuân càng đượm

sắc hồng!

Càng tăng màu thắm,

càng nồng tấm yêu!

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

cho gia đình cô N. T. và cô ta đừng nghi ngờ ông, ông phải nói với cụ thân ra ông đến nói với bố mẹ cô T. cái nguyên nhân phải hoãn hôn. Có lời của ông cụ cũng gần như lời chính thức cưới hỏi rồi, gia-đình cô T. và cô T. sẽ yên tâm chờ đợi. Một lời nói không mất gì, nhất khi mình đã thực tâm, mà làm cho gia-đình T. được yên tâm thì nên làm lắm.

CÔ H (Hanoi) — Cô không nên viết thư cho H là phải lắm. Nhưng cô cũng nên nói với anh cô nếu cha mẹ cô đã bằng lòng H. và nhất là cô đã thắm yêu H. thì đừng nên trì hoãn sự cưới hỏi của cô và H. như thế. Có lẽ tại thấy nhà cô cứ lằng nhằng, người nhà H. cho là nhà cô làm cao nên H. mới xin hoãn hôn đến ba năm nữa như thế.

Gặp H. cô không nên lãnh đạm, cô có thể trò chuyện đàm ba câu đề tỏ cho H. biết không phải cô lãnh đạm với H.

THU-LINH

Kết quả cuộc thi

NHI ĐỒNG

Danh sách 33 bạn được nhiều điểm nhất — cùng được 12 điểm — đã đăng trên hai số báo 144 và 145. Giải thưởng chỉ có 10, mà người trúng những 33! Chúng tôi chỉ còn có cách rút thăm. Trước mặt bà chủ nhiệm cùng nhân viên tòa soạn và ty quản lý, chị Thúy đã biên tên 33 bạn vào 33 mảnh giấy bỏ cả vào trong một cái đỉnh đồng rồi rút. Cuộc may rủi ấy kết cục như sau này:

GIẢI NHẤT: Bạn Ngô-đức-Dũng C. Préparatoire Ecole René Robin Thái-Nguyên được một lọ mực Foor, một hộp đồ chơi đáng giá 5\$00, một tập sách riêng cho trẻ em đọc.

GIẢI NHÌ: Bạn Nguyễn-thị-Đoan 236 Chesseloup Laubat Saigon được một cái bút máy đáng giá 6p00 một hộp đồ chơi đáng giá 2p00.

GIẢI BA: Hai em Vân Thái và Bích-Thuận được một hộp đồ chơi đáng giá 1p,50 và 5 cuốn sách.

Từ giải tư đến giải mười

Những bạn: Nguyễn đình-Khôi (institution Hoài-Đức) Vũ-thị Bích Hà (Nam Định) Nguyễn-thị Cẩm Xuân (Vinh) Đinh thị Long (Ninh-Binh) Lê-văn-Lương (Faifoo) Kinh-Thao (Hanam) Nguyễn-thị-Ninh (Haidương).

Còn 23 bạn khác tuy cũng ngang điểm song kuông may, Ban-bà xin tặng mỗi bạn một thang báo.

Cần kíp: Hai bạn trúng giải nhất nhì xin kíp cho tòa báo biết xem gửi đồ thưởng tên các bạn theo lời bảo đảm các bạn có nhận được không? Nếu không thì gửi tên ai (thân thích nhà các bạn ở Hanoi chẳng hạn). Hai bạn trúng giải ba xin tự đến lấy giải thưởng vào buổi sáng thứ bảy. Còn các bạn được thưởng báo chúng tôi gửi từ kỳ này. Bạn nào không nhận được xin cho biết.

T. B. Đ. B.

DOCTEUR HY

31, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA - LIỀU BỆNH ĐÀN - BÀ

Bồi Nguyên Tiệt-Trùng

Di nọc bệnh phong tình
đàn bà thì sinh bệnh khí
hư, kinh - nguyệt không
điều, chậm đường sinh-
dục, thân thể cứ mỗi
ngày, cứ gầy yếu mãi đi,
đàn ông thì sinh bệnh
thận hư di mộng tinh
kém trí nhớ, tinh thần
mỏi mệt...

Muốn chữa khỏi chỉ nên
dùng « BỒI NGUYÊN
TIỆT TRÙNG » của nhà
thuốc THƯỢNG-ĐỨC, thì
được tiết nọc hẳn, mà
chóng lại đường sinh-dục.
Giá 1\$50 một hộp, 8\$ sáu
hộp. Nhẹ 1, 2 hộp, nặng
5, 6 hộp là cùng. Dùng
hết 2 hộp thì đã lên cân
và khỏe người.

THƯỢNG-ĐỨC

15 Misson (Nhà-Chung) —
1629 Hanoi

Có trường dạy thuốc
không lấy tiền

Đạm-Tiên bị Phòng-Tích không biết, có lẽ chết oan

Nỗi danh tài sắc một thì!
Bị bệnh Phòng-Tích khổ vì đầy hơi!
Thuốc Chim vì sớm ra đời!
Đạm-Tiên hồ rã sa chơi non bông!

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi
nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem
phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh
sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là
một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra
máu, đau nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ : 5p00
và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vasseligne Tân đình - Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất
đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên
giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để
biết công - nghệ dệt ở Hà-dong đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG

SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất bán-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua
hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc :

THUỐC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay
Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên
kia. Vậy ai - cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

Đàn Bà

Là một bông hoa thơm trong gia-đình. Vậy quý bà quý cô muốn lúc nào bông hoa đó cũng được tươi thắm để bảo đảm cho hạnh-phúc gia-đình, thì nên đòi cho được : **Crème MONA** là một thứ thuốc mầu-nhiệm để làm cho quý bà quý cô tươi trẻ mãi.

Crème MONA dùng sữa sang sắc đẹp, có đặc tính chữa được những tàn-nhang chườg-cá v. v...

Tổng phát hành **Pharmacie MODERNE** 25 Francis Garnier Hanoi

Đại-lý bán buôn : **TAMDA et Cie** 72, Wiélé — Hanoi

Có trữ bán tại G. M. R. và các hiệu thuốc tây.

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc **HỒNG KHÊ**, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc **HỒNG-KHÊ** 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

Agent exclusif pour
toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hanoi

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỖ XỖ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lèo Bắc Trung-Kỳ **Établissements VAN-HÓA**, N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp dần sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thử cho đàn ông, đàn bà khác nhau.